

www.parohiaserbanvoda.ro

SĂPTĂMÂNA PĂTIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFÂNTA ȘI MAREA LUNI

CHIPUL LUI IOSIF CEL VIRTUOS ȘI RODIREA ÎN FAPTE BUNE

DENIA SFINTEI ȘI MARI LUNI

Cu Duminica Floriilor se încheie cele 6 săptămâni ale Postului Sfințelor Paști și începe tot o săptămână de post, numită Săptămâna Mare, cea mai importantă și înălțătoare, cu 2 puncte centrale: Pățimirea și Jertfa Mântuitorului pe Crucea Golgotei și Slăvita Sa Înviere.

Zilele acestea sunt cu adevărat Mari și Sfinte, tocmai pentru evenimentele mântuitoare săvârșite în toată această săptămână, evenimente mari și unice care ating prin frumusețea deosebită a slujbelor și cel mai împietrit suflet. Este Săptămâna în care Hristos Domnul a Pățit și S-a Jertfit pe Cruce pentru noi, dar ca un Biruitor al morții a Înviat spre îndreptarea noastră.

Din această seară încep Deniile, slujbe deosebite, care se săvârșesc în fiecare seară, cu referire la evenimentele legate de Sfintele Pățimi ale Mântuitorului, în care se face și pomenirea unui fapt deosebit petrecut în această Săptămână Mare.

Denia din această seară ne amintește de Sfânta și Marea Luni, în care ni se vorbește de smochinul neroditor, care s-a uscat, pentru că Domnul nu a găsit rod în el. De asemenea, se pomenește chipul prea frumos și curat al lui Iosif în Egipt, fiul lui Iacob, patriarhul biblic. Iosif, prin viața sa curată și împodobită cu virtuți, preînchipuia pe Mântuitorul Hristos. Tocmai de aceea se face și pomenirea lui la Denia din această seară.

Precum Iosif a fost vândut de frații săi pe 30 de arginți și a ajuns pe urmă la curtea lui Putifar, mai marele eunucilor faraonului Egiptului, tot așa și Mântuitorul Hristos a fost trădat și vândut de Iuda pe 30 de arginți și predat fariseilor

și cărturarilor, arhierilor Anna și Caiafa, care îl vor da la moarte.

Precum Iosif în vremea secetei care s-a abătut asupra lui Israel a hrănit tainic pe fiii neamului său, tot așa și Mântuitorul Hristos hrănește cu preacuratul său trup pe Noul Israel, în taina Sfintei Împărtașanii, căci El este cu adevărat „Pâinea care s-a coborât din Cer și dă viață lumii”. Așa cum Iosif a răbdat multe ocări de la frații săi, iar când a ajuns în Egipt nu s-a lăsat biruit de dulceața trecătoare a păcatului, ci a rămas curat și virtuos toată viața sa, ca și Hristos.

Pe de altă parte, smochinul neroditor pe care Hristos l-a întâlnit în drum ieșind din Betania și mergând spre Ierusalim și în care Domnul nu a găsit rod, decât numai frunze, și a fost blestemat și îndată s-a uscat, reprezintă chipul omului trufaș și mândru care nu are în el rodire de fapte bune și pocăință, care are doar ramuri bogate, umbroase, dar fără rod, e chipul omului nemilostiv și nesmerit. Pomul trufaș nu-și pleacă crengile pline de roade spre pământ ca să hrănească pe cineva, căci fiind fără rod rămâne semeț ridicat înspre cer. Sfinții Părinți au văzut în smochin chipul pomului din rai, căci fructele smochinului sunt dulci, atrăgătoare și

lipicioase, precum păcatul în care au căzut strămoșii noștri. De aceea Mântuitorul, când a blestemat smochinul acesta ca să nu mai facă rod niciodată, iar acesta îndată s-a uscat, nu a blestemat pomul în sine, ci a blestemat păcatul care a venit prin pom, urâta și întinată desfrânare care încă din rai a încolțit în trupul protopărinților noștri. Ne amintim că, îndată după căderea în păcat, Adam și Eva și-au acoperit goliciunea trupului lor cu frunze de smochin.

De asemenea, smochinul în care nu a găsit rod simbolizează Sinagoga Iudaică, cea neroditoare, în care Hristos a găsit doar fățărnicie și formalism, literă lipsită de duh, căci ea nu a putut aduce rod, mântuirea omului.

Mântuirea va fi Lucrarea lui Hristos, Mesia cel adevărat și al Bisericii Sale, în care jertfa Crucii și slava Învierii Sale se permanentizează liturgic și euharistic în Taina Sfintei Liturghii, spre mântuirea tuturor oamenilor.

Se cuvine deci să avem și noi viață curată și plină de virtuți ca și Iosif cel prea frumos și să fim pomi roditori, plini de rodirea faptelor bune și a credinței, spre mântuirea noastră. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

CUM NE PETRECEM SĂPTĂMÂNA MARE?

În Duminica Floriilor se încheie cele patruzeci de zile ale Postului Mare. Din această seară intrăm într-o nouă săptămână de post, de rugăciune și reculegere sufletească.

Este Marea Săptămână a Sfințelor, Înfricoșătoarelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos.

Timpul acesta este cel mai prețios din tot cursul anului bisericesc și de aceea, încă din vechime, fiecăreia dintre zilele acestei săptămâni i s-a dat numele de „mare și sfântă”. Cu adevărat zilele acestea sunt mari, pentru măreția lucrurilor ce s-au săvârșit într-însele.

De acum ne pregătim pentru marele praznic al Învierii Mântuitorului Iisus Hristos, pentru a primi și a simți cum se cuvine această mare bucurie a Ortodoxiei. Asprim postul - atât cât ne stă în putință - și participăm la slujbele speciale, rânduite de Biserică în această perioadă. Nimeni deci să nu piardă această Sfântă Săptămână ocupându-se mai mult de cele ale lumii decât de propria luminare și înțelegerea curatei jertfe a Mântuitorului și Învierea Sa.

Timp de 40 de zile am fost îndemnați a săvârși această călătorie a postului și, din rânduiala slujbelor, ni s-a cerut să fim mai râvnitori prin pocăință, rugăciune, smerenie, post și prin alte virtuți. În Săptămâna Patimilor ni se cere să arătăm roadele faptelor din timpul „alergării celor 40 de zile” și să primim pe Hristos la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie din noaptea Învierii.

Postul în Săptămâna Mare

Postul Mare se termină în seara de vineri a săptămânii a VI-a. Din Sâmbăta lui Lazăr postul dobândește o dimensiune nouă, din ascetic devine euharistic.

Din această seară, de la Vecernie, începem Săptămâna Mare. De este cu putință, în această săptămână gustăm numai pâine, sare, legume și apă. Dezlegare la untdelemn și vin avem numai în Sfânta și Marea Joi. În Vinerea și Sâmbăta Mare nu se gustă nimic până seara. De nu putem posti atât de aspru, din pricina vârstei, bolii sau altor neputințe și exigențe sociale, vom căuta să ținem post după putere și potrivit sfatului duhovnicului.

Ce sunt Deniile?

Ele sunt de fapt utrenii ale zilei următoare și se săvârșesc în fiecare seară de duminică până vineri. Slujbe specifice Postului Mare, denumirea lor vine de la slavonescul „vdenie” - priveghere sau slujbă nocturnă.

Luni - la Slujba de duminică seara - Biserica ne aduce aminte de Patriarhul Iosif care a fost vândut de frații săi în

Egipt, preînchipuire a lui Hristos, vândut de Iuda. Pomenim și smochinul neroditor, blestemat de Hristos să se usuce pentru că nu avea rod. Ca să înțelegem că Dumnezeu este atât iubire cât și dreptate, la Judecata de apoi va răsplăti pe unii și va pedepsi pe cei ce nu au rodit.

Marți - adică la Denia de luni seara - se face pomenirea celor zece fecioare, cinci având doar candelă fără ulei, iar cinci având și candelă și ulei. Candela fără ulei reprezintă realizarea de sine în totală nepăsare de ceilalți. Candela cu ulei reprezintă evlavia însoțită de milostenie.

În Miercurea Săptămânii Mari - în fapt la Denia de marți seara - se face pomenirea femeii păcătoase care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului, înainte de Patima Sa, ca simbol al pocăinței și îndreptării omului păcătos. Miercuri este ziua în care Iuda L-a vândut pe Hristos fariseilor, pe treizeci de arginți.

Joia Patimilor este închinată amintirii a patru evenimente deosebite din viața Mântuitorului, pomenite la Denia de miercuri seara: spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie, Cina cea de Taină la care Mântuitorul a instituit Taina Sfintei Euharistii, rugăciunea arhierescă și începutul pătimirilor prin vinderea Domnului.

La Denia de joi seară se citesc cele 12 Evanghelii. În Vinerea Mare se face pomenirea sfințelor, înfricoșătoarelor și mântuitoarelor Pătimi ale Mântuitorului și mărturisirea tâlharului celui recunoscător care a dobândit raiul.

În Sfânta și Marea Sâmbătă prăznuim îngroparea lui Hristos cu trupul și pogorârea la iad cu sufletul, pentru a ridica din stricăciune pe cei din veac adormiți. De aceea, la Denia din seara de vineri participăm la Prohodul Domnului.

Slujbe și rânduieli în Săptămâna Mare

În Săptămâna Mare, cântările Triodului devin tânguitoare, ele întărind pocăința și durerea sufletească, prezente și în rânduiala slujbelor și în sufletele credincioșilor. În zilele de luni, marți și miercuri dimineața se săvârșesc Ceasurilor, Obednița și

Vecernia unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. La mănăstiri se citesc zilnic Stâlpii Evangheliilor.

În Sfânta și Marea Joi, dimineața, se citesc Ceasurile (3, 6 și 9), apoi Obednița și Vecernia unită cu Liturghia Sf. Vasile cel Mare. La rânduiala proscomidiei din această zi, preotul scoate încă un Sfânt Agneț, pentru împărțirea bolnavilor și a pruncilor din tot cursul anului. După Rugăciunea amvonului, în unele mănăstiri și catedrale chiriarhale se săvârșește slujba spălării picioarelor, care este o cutremurătoare evocare și actualizare a spălării picioarelor ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos.

Joi seara se săvârșește Denia celor 12 Evanghelii, numită în cărțile de cult „Slujba Înfricoșătoarelor Patimi”. Sf. Evanghelie este așezată pe analog în fața ușilor împărătești, iar Sfânta Cruce este scoasă și așezată în mijlocul bisericii.

În Vinerea Mare, Hristos a fost răstignit și a murit pe cruce pentru răscumpărarea neamului omenesc de sub jugul păcatului strămoșesc. De aceea, Vinerea Mare este zi de post negru și zi aliturgică. Se citesc Ceasurile Împărătești în liniște profundă, tăcere și tristețe așteptând, la vremea prânzului, scoaterea Sf. Epitaf. Acesta se aduce în mijlocul bisericii în sunet de clopot, iar credincioșii vin cu flori, aprind lumânări și trec pe sub Sf. Epitaf, arătând prin aceasta că se fac următori Mântuitorului Hristos - mor împreună cu Hristos, trec și ei prin mormânt, ca să ajungă la Înviere și viață.

Denia de vineri seara reprezintă slujba înmormântării Domnului nostru Iisus Hristos. Se cântă Prohodul, Binecuvântările Învierii și se face procesiunea înconjurării bisericii de către preoți și credincioși cu Sf. Epitaf. Apoi Sf. Epitaf este așezat pe Sfânta Masă și se rostesc Paremiile, Apostolul și Evanghelia.

De sâmbătă dimineața, veșmintele preotului și acoperămintele bisericii se schimbă cu cele de culoare luminoasă, iar credincioșii fac ultimele pregătiri pentru sărbătoarea cea mare, Învierea Domnului. ❖

În Sfânta și Marea zi de Marți se face pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie de la Marcu, cap. 25.

Pe când Domnul nostru Iisus Hristos se suia la Ierusalim și se ducea la Patima Sa de bună voie, a spus ucenicilor Săi mai multe pilde, unele dintre ele fiind îndreptate chiar către iudei.

Pilda celor zece fecioare a rostit-o pentru a ne îndemna spre milostenie și în același timp spre a ne învăța să fim cu toții pregătiți de momentul trecerii noastre în veșnicie.

au adormit toate fecioarele, adică au murit; în adevăr moartea se numește somn. Pe când ele dormeau, s-a auzit glas mare la miezul nopții. Cele care aveau untdelemn din belșug au intrat cu mirele la deschiderea ușilor, iar cele nebune care nu aveau untdelemn din belșug, îl căutau dar în zadar, căci nu aveau de unde să-l găsească. Adevărat lucru, căci după moarte nimeni nu mai poate face nimic pentru mântuirea sa. Virtuțile se cultivă în viața pământească, iar plata pentru virtuți se dobândește în viața cea veșnică. Deci, în zadar se chinuiau fecioarele nebune să pună mâna pe untdelemnul milosteniei. Degeaba se apropiau pe întuneric de camera de nuntă, căci mirele nu le recunoaște ci le poștește afară din odaie, lipsindu-le de bucuria cea veșnică a unei depline comuniuni cu Mirele ceresc.

„Mare lucru este milostenia, fraților! Să o îmbrățișăm că nu are seamă pe lume. E în stare să șteargă păcatele și să alunge de la noi osânda! Pe când tu taci, ea e de față și te apară. Dar, mai bine spus, pe când tu taci, mii și mii de glasuri mulțumesc pentru țtine. Atâtea bunătăți

avem de pe urma milosteniei și noi o neglijăm și ne trândăvim! Dă pâine, după puterea ta! N-ai pâine? Dă un bănuț! N-ai nici un bănuț? Dă un pahar cu apă rece! N-ai nici atât? Plângi împreună cu cel îndurerat și ți-ai luat plata. Fapta făcută de silă n-are plată, ci fapta făcută de bunăvoie. În zadar și fără de folos au avut fecioarele acelea marea avuție a fecioriei! Gândiți-vă, au fost izgonite după atâtea și atâtea osteneli: după ce puseseră frâu neînfrânării, după ce se luaseră la întrecere cu puterile cele de sus, după ce-și răsuseră de lucrurile cele pământești, după ce înduraseră arșița cea mare, după ce trecuseră cu bine toate încercările, după ce zburaseră de la pământ la cer, după ce nu stricaseră pecetea trupului, după ce dobândiseră marea frumusețe a fecioriei, după ce se întrecuseră cu îngerii, după ce călcașeră în picioare cerințele trupului, după ce uitaseră că sunt femei, după ce trăiseră în trup ca și cum ar fi fost fără de trup, după ce agonisiseră marea și nebiruita avuție a fecioriei. După toate acestea, au auzit: Plecați de la Mine! Nu vă știu pe voi.” (Sf. Ioan Gură de Aur, „Omilia despre milostenie și la Cele zece fecioare”).

Pentru aceasta au rânduit Sfinții Părinți să se facă amintire astăzi de cele zece fecioare, ca să ne îndemne să priveghem neconținut ca să fim pregătiți să ieșim în întâmpinarea adevăratului Mire prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentru că este neștiut momentul când vom pleca din această viață și nu vom mai putea face nimic pentru bucuria noastră cea veșnică. ❖

Părintele Adrian Chiriță

Sfânta și Marea Miercuri

FEMEIA PĂCĂTOASĂ CARE L-A UNS CU MIR PE MÂNTUITORUL

Și iată - se spune - era în cetate o femeie păcătoasă. Cine este această femeie? Fără îndoială că este Biserica...

„Și, stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a început să ude cu lacrimi picioarele Lui, și cu părul capului ei le ștergea. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir.” (Lc. 7, 38)

„De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubește.” (Lc. 7, 49)

Hristos a venit să ierte datornicilor și mult și puțin, și ca să arate milă față de cel mic și de cel mare, și ca să nu mai rămână nimeni care să nu se fi împărtășit din bunătatea Sa. Ca o cheazășie și exemplu al harului Său, a eliberat pe această

femeie desfrânată din multele sale păcate, spunând: „Iertate sunt păcatele tale!” Un cuvânt ca acesta este cu adevărat vrednic numai de Dumnezeu! Este un cuvânt împletit cu o autoritate supremă. Dacă Legea condamna pe cei aflați în păcat, cine, mă-ntreb eu, ar fi putut spune lucruri mai presus de Lege,

decât Cel care le-a poruncit? El de-ndată a eliberat pe femeie și a îndreptat atenția fariseului și a celor care cinau împreună cu el către lucruri mai mărețe și mai înalte. Ei au aflat că Cuvântul, fiind Dumnezeu, nu era precum unul dintre proroci, ci era cu mult mai înalt decât oamenii, chiar dacă se făcuse Om.

O primă iertare este cea prin care suntem botezați pentru iertarea păcatelor (Lc. 11, 41). O a doua iertare este la primirea muceniciei. O a treia este cea dată atunci când săvârșim milostenie, căci Însuși Mântuitorul spune: „Dați mai întâi milostenie cele ce sunt înlăuntrul vostru și, iată, toate vă vor fi curate” (Lc. 11, 41). O a patra iertare a păcatelor ne este dată prin faptul că iertăm și noi greșelile fraților noștri.

Domnul și Mântuitorul spune: „Că de veți ierta oamenilor greșelile lor, iertava și vouă Tatăl vostru Cel ceresc; iar de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre” (Mt. 6, 14-15). El ne-a învățat să ne rugăm, spunând: „și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Mt. 6, 12). O a cincea

iertare este atunci când cineva va converti un păcătos de pe calea greșelii sale. Sfânta Scriptură spune: „să știe că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui își va mântui sufletul din moarte și va acoperi mulțime de păcate” (Lc. 5, 20). O a șasea iertare vine din mulțimea dragostei; Însuși Domnul a spus: „Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci

mult a iubit”, iar Sfântul Apostol Petru spune: „Dragostea acoperă mulțime de păcate” (1 Pt. 4, 8). Există și o a șaptea iertare a păcatelor, cea prin penitență, deși este fără îndoială grea și ostentivă. Păcătosul spală „în lacrimi așternutul său” (Ps. 6, 6) iar lacrimile sale îi devin „pâine ziua și noaptea” (Ps. 41, 4). ❖

Părintele Dinu

Sfânta și Marea Joi

ACEASTA SĂ O FACETI ÎNTRU POMENIREA MEA

În Sfânta și Marea Joi, dumnezeieștii Părinți, care au rânduit pe toate bine, urmând predaniilor dumnezeieștilor Apostoli și Sfințelor Evanghelii, ne-au predat să prăznuim patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de taină, adică predarea înfricoșatelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului.

Acesta nu era Paștile iudaic, căci era cină, pâine, băutură și stat jos la masă și toate mâncărurile erau pregătite la foc. Înainte de a începe cina, așa spune dumnezeiescul Hrisostom, „s-a sculat de la cină și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și a turnat apă în vasul de spălat”. Și El singur a spălat picioarele tuturor. Prin aceasta a vrut să-l facă pe Iuda să se rușineze, iar celorlalți să le aducă aminte să nu umble după întâietăți. După ce le-a spălat picioarele, îi îndemna la aceasta zicând: „Cel care vrea să fie întâiu să fie în urma tuturor”, dându-se El Însuși pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalți Apostoli. În urma tuturor a venit și la Petru.

Acesta, având mai multă dragoste de Hristos, nu L-a lăsat să-i spele picioarele; dar în urmă îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. Așadar, după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia Sa o înălțime sufletească neobișnuită, S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa. S-a așezat la masă și-i sfătuiește pe ucenici să se iubească unii pe alții și să nu umble după întâietăți. La sfârșitul mesei amintește și despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: „Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voi da”. Iar Matei spune: „Cel ce a întins mâna odată cu mine în blid”. Și așa s-a întâmplat. După puțin timp, luând pâinea a zis: „Luați, mâncați”; Ia fel și paharul, zicând: „Beți din acesta toți, acesta este sângele Meu al Legii celei Noi. Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea”.

Cu toate că a făcut acestea, totuși a mâncat și a băut cu ei. Domnul numește

trupul Lui pâine, și nu azimă. După cină a intrat Satana în Iuda; mai înainte îl încercase numai, dar acum s-a sălășluit de tot în el. Și dumnezeiasca Scriptură spune că s-a dus și s-a tocmit cu arhieriei să-L vândă pe treizeci de arginți.

La sfârșitul cinei S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele, Iisus le-a spus: „Voi cu toți vă veți sminti în noaptea aceasta”. Petru a zis: „Dacă se vor sminti cu toții, eu nu mă voi lepăda de tine!”. Era întuneric, adică în puterea nopții. Și Hristos i-a răspuns lui Petru: „Înainte de a cânta cocoșul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori!”. S-a și întâmplat asta, căci Dumnezeu vădind slăbiciunea firii omenești, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată.

Pentru aceasta Domnul i-a încredințat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoși, odată ce el însuși a cunoscut cât de ușor este plecată firea omenească spre păcat. Întreita lepădare a lui Petru închipuiește păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Prima lepădare înfățișează porunca pe care a călcat-o Adam; a doua, călcarea Legii scrise; iar a treia, însăși întruparea Cuvântului. Mântuitorul a iertat lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui pocăință, prin întreita întrebare ce i-a pus: „Petre, Mă iubești?”.

Prinzându-L deci pe Iisus, L-au dus legat la curtea arhierelui Ana, care era socrul lui Caiafa. Acolo erau adunați toți cei care cugetau împotriva lui Hristos – farisei și cărturari. Aici a avut loc convorbirea dintre Petru și servitoare, precum și lepădarea lui Petru. Între timp, trecând noaptea, cocoșul a cântat a treia oară. Petru și-a adus aminte și a plâns cu amar. La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos de la Ana la arhierul Caiafa. Aici a fost scuipat în față și au fost trimiși martori mincinoși. Când s-a luminat bine de ziuă, Caiafa L-a trimis la Pilat. **(Sinaxar)** ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 APRILIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21 aprilie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) - (†) Intrarea Domnului în Ierusalim - Utrenia, Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de luni
Luni 22 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de marți
Marți 23 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de miercuri
Miercuri 24 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Spovedanie
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 25 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 26 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Scoateră Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică)
	18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari
	20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 27 aprilie	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰	Împărțirea copiilor
	08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică
	23 ³⁰	Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 28 aprilie	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină!
	01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰	Sfânta Liturghie
	12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”